iulian tănase

sora exactă

LiterNet.ro 2004

Redactori: Răzvan Penescu rpenescu@literne t.ro
Anca Şerban aserban@literne t.ro

Editor format .pdf Acrobat Reader şi coperta: Anca Şerban aserban@literne t.ro

Ilustrații: © 2004 Iulian Tănase.

Text: © 2004 Iulian Tănase.
Toate drepturile rezervate autorului.

....

© 2004 Editura LiterNet pentru versiunea .pdf Acrobat Reader.
Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format. Distribuirea gratuită a cărții prin intermediul altor situri, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sînt interzise şi se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor şi drepturile conexe, în vigoare.

ISBN: 973-8475-70-8

Editura LiterNet
http://editura.literne t.ro
office@literne t.ro

....

~

Cuprins:

Sintaxa întunericului ***5***

Cu întuneric ne spălăm pe față dimineața 6
Clopotul a strigat o singură dată 7
El stătea întins şi marginile nu îi ajungeau 8
Din înaltul degetelor arhaice 9
Îmi era oarecum la îndemînă întunericul acela 10
Aşteptarea luase înfățişarea absenței 11
Atunci nu ştiam că Dumnezeu vede şi moartea nu uită 12
Vine o zi cînd memoria se transformă în uitare 13
Într-o zi de septembrie chipul meu a devenit altul 14
A doua zi îți dai seama că lumea s-a schimbat 15
Rude conştiente noi sîntem 16
Cînd mi-e foarte dor de dumneata domnule 17
Şi uite-aşa te trezeşti într-o zi că visul te ia pe sus 18
Uite ne aflăm într-o pasăre 19
În noaptea următoare se făcea că locuiesc într-o pasăre 20
Eu nu pot să cred domnule 21
Din ziua aceea lumea s-a schimbat domnule 22
Mai devreme sau poate mult mai tîrziu 23
Cîte trei venim şi tot atît de singuri ne întoarcem 24
Noi eram nişte necunoscuți 25
Noi sîntem cei ce ne întoarcem tîrziu 26
Cel ce a risipit moartea în patru zări 27
Eu tot mai cred domnule că visele 28

....

....

~

Mult mai tîrziu am înțeles că acele senzații 29
În acea vreme practicam dineul automat 30
Zilele trec ca şi cum ar trece 31
Dumneata trebuie să afli domnule 32
Uneori ne era dor de orizontalitatea adîncă a simplității 33
Şi întunericul acesta cu cîtă exactitate nonşalantă vine el 34
În momentele cele mai neaşteptate 35
Poate că aici ar fi fost vorba 36
Singurătatea este un meşter din Bucureşti 37
Desigur unii se vor împodobi cu unelte impecabile 38
În ultimul ceas pe care cu toții îl vom purta 39
Unii îi spuneau Poate Eleonora 40
Trezeşte-mă trezeşte-mă de tot 41
Cînd după-amiaza se transformă-n miazănoapte 42
Retinele mele erau cu totul conştiente 43
Sfîrşitul lumii a avut loc deja şi noi continuăm să trăim 44
Albastru pe albastru noi scriem şi nu spunem totul 45
Mîinile mele bastarde fac tot felul de gesturi subversive 46
Cel chemat în ceasul al doisprezecelea 47
Oricît şi în oricîte aş împături cămaşa aceasta cărămizie 48
În tăcere noi locuim şi umbrele ne sînt aşternuturi 49

Unul dintre domnişoara W şi doamna Kuttare 50

~

SINTAXA ÎNTUNERICULUI

~

Cu întuneric ne spălăm pe față dimineața
şi la amiază tot cu întuneric
În adîncul cafelei negre ne înecăm chipul
şi viitorul numai zațul retinei ni-l ştie

Şi cerul gurii ni se întunecă deodată de cuvintele
ca nişte nori aducători de furtună
şi nici o culoare nu mai face față depărtării

....

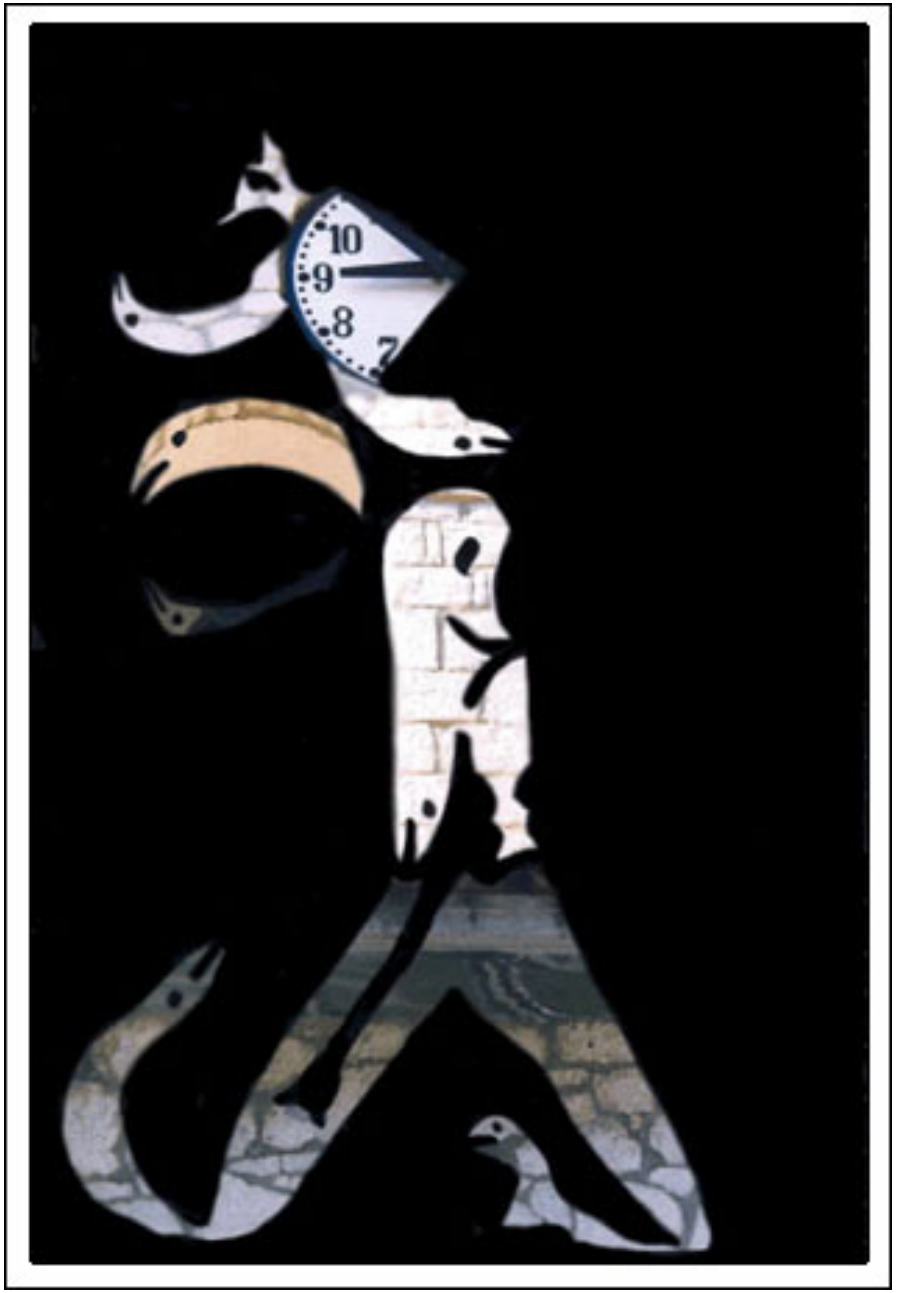

....

~

Clopotul a strigat o singură dată
şi fîntîna s-a prăbuşit la pămînt

Şi atunci unul dintre noi a zis
A fost sora exactă
trebuie să mergem a zis sîntem aşteptați
de acum încolo măştile nu ne mai sînt de nici un folos
să ne întoarcem de unde am plecat a zis
el ne aşteaptă în fîntînă
clopotul avea vocea ei

....

....

~

El stătea întins şi marginile nu îi ajungeau
ținea ochii închişi din politețe
era îmbrăcat cu o haină neagră foarte groasă
ai fi zis că e mort dacă nu ai fi ştiut cum îl cheamă

Noi veneam unul cîte unul şi îi înfigeam flori în piept
îi altoiam brațele cu crizanteme proaspete
îi povesteam ce s-a mai întîmplat
el deschidea încet ochii
ne zîmbea cum ne-ar fi zîmbit şi altădată
.... ne întreba dacă este adevărat şi cine ar putea fi ....
şi pînă găseam noi un răspuns se făcea foarte tîrziu
şi atunci el schița un gest vag şi ne trimitea acasă

~

Din înaltul degetelor arhaice
îmi cobor brațele în bernă pe lîngă corp
şi le arunc în gura gravitației

Şi în acest tablou ca un autoportret în oglindă
numai părul ei negru flutură neîncetat
ca un doliu inocent şi ondulat

....

....

~

Îmi era oarecum la îndemînă întunericul acela
era un întuneric foarte avantajos
puteam să tac pe săturate
auzul meu avea o vizibilitate foarte bună
ascultam pe toată lumea fără să scot un cuvînt

Cineva îmi vorbea despre avantajele respirației
folosea multe cuvinte frumoase îşi permitea
îmi spunea întunericul nu e pentru toată lumea
eu eram de acord îmi adecvam bezna la cuvintele lui
.... eram în definitiv posesorul unei bezne foarte înțelegătoare ....

~

Aşteptarea luase înfățişarea absenței

Eram destul de mort atunci
şi la nunta lor părinții nu m-au invitat

Mort eram şi trist şi mă plimbam de colo-colo
în muzica dreptunghiulară a şenilelor asurzitoare

Era anul în care dumneata umpluseşi sertarele cu ceață
şi inexactitatea umbrei care eram căpătase o crustă
.... neliniştitoare ....

~

Atunci nu ştiam că Dumnezeu vede şi moartea nu uită

Eram un biet copil nemuritor şi pentru mine morții erau
doar nişte oameni obosiți culcați pe spate
care nu se trezeau oricît de tare s-ar fi plîns în jurul lor
Nici măcar nu înțelegeam cum oameni în
toată firea îmbrăcați în negru
pot plînge la capul unui om adormit

Însă atunci nu ştiam nimic despre somnul fabulos al morților
.... nimic despre scandalul firesc al întîlnirii dintre *aici* şi *acolo* ....

~

Vine o zi cînd memoria se transformă în uitare
şi uitarea devine memorie de o zi
şi în ziua aceea zilele toate se amestecă şi
formează un aluat alb sau poate negru
care creşte într-un cuptor aproape inexistent şi
aluatul creşte cum creşte uitarea cînd plouă într-o zi
şi cuptorul este luat pe sus cu tot cu bucătărie cu tot cu casă
şi apele nu scad ci se adună şi se împart

Iar noi rămînem aici cu uitarea noastră memorabilă
.... cu umbrelele noastre întredeschise .....
într-o singurătate spontană ireproşabilă

~

Într-o zi de septembrie chipul meu a devenit *altul*

Dumitale trebuie să îți spun domnule despre acel *altul*
despre chipul pe care îl păstrez într-unul din sertarele bastarde
chipul mereu neschimbat care seamănă cu mine şi pe care îl îmbrac
seara tîrziu cînd singurătatea se face comodă
şi mi se aruncă în brațe

.... În ziua aceea de septembrie s-a întîmplat
ceea ce unul dintre noi prevăzuse mai de mult –
lacrimile mi-au scrijelit obrajii
şi toate liniile din palme mi s-au aşezat pe față

A fost ceva inadmisibil domnule şi necesar şi revoltător
a fost o palmă de septembrie pe fața mea încă tînără
aveam 28 şi era 29
nu puteam să mai ies în lume – eram tînăr domnule şi eram scrijelit
de ridurile imprevizibile ale unui septembrie inevitabil

De aceea mi-am desprins chipul de pe față
şi l-am ascuns într-un sertar inaccesibil
şi a fost un noroc să am un chip de rezervă cu care să merg la serviciu
căci tinerețea mea era de serviciu şi nu putea să nu se ducă

Şi seara cînd ajung acasă
îmi pun pe față chipul septembrional de demult
şi printre riduri te zăresc pe dumneata
şi lacrimile nu vor domnule să stea la locul lor
ci scrijelesc oglinda tînără în care te privesc ....

~

A doua zi îți dai seama că lumea s-a schimbat
că strada pe care o ştiai la locul ei s-a mutat pe o altă stradă
într-un cartier străin dintr-un oraş aproape necunoscut

E ca şi cum cineva te-ar lovi cu putere între omoplați
şi punctul numit de asamblare s-ar deplasa într-un loc dinafară

A doua zi drumul pe care îl ştiai atît de bine şi pe care încă te afli
este un alt drum şi acum duce spre altundeva

~

doamnei Lyggia Naum

Rude conştiente noi sîntem
ne recunoaştem abia după ce plecăm
schimbăm cuvinte într-o tăcere indiscutabilă
ne visăm unul pe celălalt ne chemăm
folosim invocații şi intonații

Eu îi spun tatăl meu obiectiv
fiu subconştient el mă numeşte

....

Mama mea subiectivă mă strigă în somn
îmi cere să salvez tabloul din fața casei

Tatăl meu hazardat mă strînge la piept
cînd mă vede îmi strigă ce cauți tu în casă
du-te afară şi fă dragoste
şi eu mă duc afară şi fac exact atîta dragoste
cît să ne ajungă la toată familia mai multe zile

Mama mea mediumnică mă întîmpină pe scări
şi eu îmi înfig unghiile în brațele ei – e un gest
mai vechi de-al nostru o moştenire de familie

Apoi intru în casă
tatăl meu obiectiv scrie poeme pe bucăți de sticlă
îi ating mîna dreaptă cu palma dreaptă
mă întreabă ai făcut ce ți-am spus
şi eu îi spun că am făcut exact ce mi-a spus

....

Şi totul se termină aşa cum continuă totul
tatăl meu hazardat îmi strînge pumnii în pumnii lui puternici –
e un gest subconştient de-al nostru o moştenire de familie

~

Cînd mi-e foarte dor de dumneata domnule
pun piatra aceea neagră la cuptor
şi piatra creşte şi se face rumenă
şi se dezvoltă ca o domnişoară ajunsă la adolescență
şi din burta ei sticloasă dumneata începi să-mi vorbeşti
şi eu te ascult
şi piatra creşte în cuptor
şi cuptorul şi el şi domnişoara şi ea
şi dumneata continui să îmi vorbeşti
şi se face dimineață seară uneori amiază
şi mie mi-e foarte dor domnule de dumneata

Şi uite-aşa te trezeşti într-o zi că visul te ia pe sus
şi atunci înțelegi că ceea ce părea umbra hazardului subiectiv
este doar una dintre posibilitățile intermediare

Şi numai bastarzii verticali ai luminii
îți mai pot arăta drumul spre propriul somn
şi gestul lor întunecat îți răneşte iremediabil ruda conştientă

....

....

~

Uite ne aflăm într-o pasăre
în pasărea dinlăuntrul nostru
în fragmentul lipsit de conştiință care conține întregul

Asta mi-ați spus domnule
în noaptea primei noastre învieri

....

....

~

În noaptea următoare se făcea că locuiesc într-o pasăre
Era o pasăre cu două etaje foarte spațioasă bine finisată
şi mansardată cît se poate de cochet
În acea mansardă locuiam eu
mai exact în cutia craniană a păsării
Dormeam poate visam cînd deodată
am auzit soneria de la intrare
ceva ca un fîlfîit de aripi aproape imperceptibil
M-am ridicat din pat m-am dus la uşă am deschis
în fața mea era pasărea în care locuiam eu la mansardă
.... Prin ochii ei ca două ferestre complice .....
m-am văzut pe mine stînd în picioare în pragul uşii
uitîndu-mă fix în ochii păsării în care locuiam

~

Eu nu pot să cred domnule
în evidențele unanim opozabile
în certitudinile precare ale exteriorității

Cu amanta mea fumegîndă înfiptă în duna circumvoluționară
stau la masă şi exersez propozițiile răsturnate ale amintirii incurabile

Şi sîngele numai în aparență este supus mistificării
iar cel ce a murit nu este altul

....

....

~

Din ziua aceea lumea s-a schimbat domnule
acum se trăieşte în viteză se face dragoste pe fugă
se moare într-o grabă desăvîrşită

Zenobiile au plecat şi ele s-au dus în străinătate
să îşi dea doctoratul în antropologie şi uitare
şi în multe alte materii la modă

Teribilul interzis ne este acum
şi agresiunea cărnurilor encomiastice
se află în perioada ei de maximă fertilitate

Astăzi tăgăduitorii poeziei invocă ecologia Ei spun
poezia strică ecologia Ei strigă
suprarealismul este de-a dreptul supranerealist Ei spun
de ce şi de ce aceste cuvinte
(de parcă despre aceste cuvinte ar fi vorba) Ei se miră
biroul de decese de ce se află lîngă biroul de naşteri

Lumea s-a schimbat domnule s-a schimbat
somnambulii s-au trezit cu toții şi acum aleargă
coincidențele au rămas la cheremul întîmplării
nimeni nu se mai exprimă astăzi ecliptic
nimeni nu mai practică mişcările acelea
de revoluție în jurul propriei axe

Şi noroc cu Zenobia domnule mare noroc
că ne învață să visăm lucruri de mult uitate
că ne descrie în detaliu scheletul miraculos al pisicii
că ne povesteşte întîmplări nemaipomenite
cu sora dumneavoastră exactă
că în zilele triste cu mult soare ne oferă cafea şi umeraşe
şi multe alte motive

....

....

~

Mai devreme sau poate mult mai tîrziu
ne vom atinge umărul norocos
vom sta cu toții la rînd pentru a deveni altcineva
griul se va colora în nuanțele unei tensiuni bine crescute
nordul se va sinucide şi va migra spre sud
mirele îşi va lega mireasa cu lanțuri şi va pleca departe
mireasa îşi va aştepta înfrigurată cei nouă miri promişi
moartea îşi va face ca de fiecare dată datoria
mişcările vor fi altele şi leagănul inițial
se va îndrăgosti de unghiurile ascuțite
.... mingea de rugby va descrie în detaliu traiectoria nocturnă ....
palmele îşi vor lega mîinile la spate
orbirile voluntare vor închide ochii la multe lucruri
imaginea din oglindă va simți mai mult decît oricine

În plus fotografiile ne vor aştepta la locul stabilit
pentru o sumară şi necesară execuție

~

Cîte trei venim şi tot atît de singuri ne întoarcem

Sîntem trei singurătăți sociabile domnule
ne urcăm în maşină ocupăm cele trei scaune rezervate viilor
şi venim la dumneata şi te luăm cu noi
te aşezăm pe scaunul din dreapta şoferului aproape mort şi el
şi ne întoarcem acolo de unde niciodată nu am plecat

Cînd se face noapte călătoria nu ia sfîrşit

....

....

~

Noi eram nişte necunoscuți
de aceea mergeam la el şi îi spuneam
domnule noi vă cunoaştem
noi nu vă cunoaştem
noi am vrea să vă cunoaştem
şi el ne zîmbea cu un zîmbet ales
ne spunea lasă că vă ştiu eu
ştiu eu cum sînteți voi ăştia
care mă cunoaşteți
şi nu mă cunoaşteți

....

....

~

Noi sîntem cei ce ne întoarcem tîrziu
şi roşul ne întîmpină cu verticalitatea lui imaculată
noi sîntem cei ce nu avem voie să fim înfrînți prea devreme
căci nouă ne e dor şi dorul nu e al nostru

Cei ce sărută fotografiile pe gură şi îmbrățişează umbrele –
noi sîntem

....

....

~

Cel ce a risipit moartea în patru zări
se întoarce acum pentru a ierta
se întoarce ca un fiu risipitor ce nu va mai fi

Cel ce şi-a pierdut moartea la jocurile fără de noroc
şi-o recîştigă cu sudoarea rece a frunții

....

....

~

Eu tot mai cred domnule că visele
sînt cele mai îndrăznețe gînduri ale noastre
că ele exprimă o stare probabilă
la care nu putem ajunge decît noaptea
cînd moartea face cu noi exerciții de proximitate

Cum altfel să îmi explic amintirea unghiilor mele carbonizate
extremitățile ambigue ale gestului infernal
disperarea cu care îmi smulgeam întunericul
ce se instalase în spatele acelor oglinzi mortificate
.... ghilotinarea triumfală a degetelor şi a morții ....

~

Mult mai tîrziu am înțeles că acele senzații
erau acomodările necesare ultimei convalescențe

Totul se întîmpla pe o alee pe care tot treceam
într-un sens sau poate în celălalt
era o alee scurtă şi îngustă şi eu mă rătăceam adînc
fără să mă îndepărtez un pas la stînga sau la dreapta
Pur şi simplu reuşeam să mă rătăcesc pe acea alee
de nici nu mai ştiam cine e cu mine

.... Se întîmpla în aşa fel că trebuia să-mi strig numele cu voce tare .....
pentru a spera că voi reuşi să mă reîntorc
pe acea alee unde mă aflam fără să mă aflu
Strigam recunoşteam vocea recunoşteam şi numele
dar altceva voiam eu să vă spun

~

În acea vreme practicam dineul automat
mîncam tot felul de cuvinte mi-era o foame nemaipomenită
spuneam lucruri pe care le înțelegeam cine ştie cînd
vîntul hipnotiza pescăruşii şi îi lăsa suspendați într-o prăpastie
era ultima vară din acel an aproape odiseic
şi gravitația avea moralul la pămînt
îi mai dăruiam eu cîte o palmă cîte un picior
uneori chiar şi o piersică şi atunci îşi mai revenea mă bucuram grozav
mi-era o foame nemaipomenită mîncam dicteuri în sînge
descriam posibilitățile pînă la prima consecință şi apoi mă opream
.... era ultima vară din acel an foarte lung .....
şi automatismele sufereau de grave probleme psihice

~

Zilele trec ca şi cum ar trece
numai înțelesul rămîne şi rămîne
mereu acelaşi
pe zi ce trece tot mai ne-nțeles

Şi cel care te ucide este de fiecare dată altul
dar niciodată primul

....

....

~

Dumneata trebuie să afli domnule
pentru că traducerea faptelor necesită o anumită complicitate
o aşteptare practicabilă un absurd plauzibil

Eu îi aşteptam domnule asta făceam
vorbeam singur îmi spuneam ultimele ştiri pe unele nu le ştiam
eram foarte nerăbdător poate nu ar fi trebuit
calciul oaselor mele devenea efervescent nici măcar nu ploua
şi în cele din urmă cine ar mai fi crezut
au apărut amîndoi erau foarte obosiți
.... se duceau în brațe unul pe celălalt cu mişcări aproape caligrafice ....

Şi cînd au ajuns lîngă mine m-au întrebat
Ne aştepți de mult

Apoi au plecat domnule s-au dus

Uneori ne era dor de orizontalitatea adîncă a simplității
şi atunci cumpăram o oglindă cu maluri înalte
o culcam în mijlocul camerei cu fața în sus
şi totul ar fi putut părea un joc absurd
dacă nu ar fi fost un lucru cît se poate de serios

Şi cei cîțiva care eram ne aşezam în jurul oglinzii
care pe jos care aşezați pe scaunele unuia de-i spuneam Cutărescu
luam cîte o undiță fiecare şi le aruncam în oglindă
şi în cameră era aşa un cer senin şi nici pic de vînt
şi oglinda nu avea nici o cută nici măcar un rid nu avea nimic
şi noi scoteam peşti frumoşi din oglindă
şi cel mai norocos dintre noi scotea cei mai frumoşi peşti
şi ne bucuram cu toții că dăduserăm peste o oglindă atît de binevoitoare
ne plăcea mult jocul nostru absurdul acela imaculat
mîncam peşte proaspăt pe săturate

~

Şi întunericul acesta cu cîtă exactitate nonşalantă vine
el
şi ne convinge să intrăm în starea aceea în care
începem să vorbim

Mă temeam mult de somnul care mi se instala
confortabil sub limbă
era aşa o lumină în gura mea nici măcar nu aveam dinți
de aur
şi somnul venea şi atunci limba aceea paternă se trezea
deodată
inundată de lumină şi începea să spună

Şi acesta era momentul de care mă temeam cel mai
mult
se spuneau nişte adevăruri pe care nici nu voiam să le
aud

~

În momentele cele mai neaşteptate
sora exactă se îndreaptă spre noi
cu linia orizontului sub braț
purtînd la gît o mică piatră funerară plină de promisiuni

Absența ei aparentă îi umple de speranță pe cei mulți

Noi sîntem cei puțini şi nouă bumbacul ne e beznă

Cînd se face întuneric noi închidem bine ochii
.... îi ferecăm cu un lacăt autodidact .....
şi atunci o vedem limpede pe sora exactă
declamîndu-ne cîteva dintre adevărurile ei inexacte

Faptul că murim ne poate marca pe viață
Va veni şi acea singură zi cînd vom vedea toate răsăriturile de soare posibile
Timpul îşi pune amprenta pe mîinile noastre
A existat un moment în istorie cînd morții şi viii erau în număr egal
Cu ochii închişi să luptăm împotriva întunericului
Oglinda aceasta ne ajută să înțelegem ERATA ca ATARE
Cu o moarte bună poți ajunge departe – şi aşa mai departe

Efectul de soră este întotdeauna exact şi are o singură cauză

~

Poate că aici ar fi fost vorba
despre o anume egalitate invocată mai ales noaptea
şi despre moartea care nu suportă grade de comparație
şi despre întunericul acela în care merită uneori să fii

Însă *aici* se află deja *acolo* şi acolo nu se mai află nimic

....

....

~

Singurătatea este un meşter din Bucureşti
din cartierul unde ne locuim unii pe alții
Cînd vrem să plîngem mergem la el în atelier şi plîngem
şi meşterul ne oferă vin şi tutun
ne spune plîngeți liniştiți rîdeți cu lacrimi faceți ce vreți voi
pe mine nu mă deranjați eu am de reparat un pantof
un simplu pantof singurul cu care mă încalț
Şi noi ne descălțăm în linişte
şi plîngem în pantofi vreun sfert de oră
apoi ne încălțăm şi lacrimile ne ajung la glezne
.... şi meşterul îşi încalță pantoful acela .....
şi ne conduce pînă mai încolo

~

Desigur unii se vor împodobi cu unelte impecabile
ascuțite la minte şi foarte elocvente în demersul lor legănat
vor încerca să despartă apele cu cîteva îndoieli întru totul justificate
vor săpa adînc în pămîntul conjugal situat
între singurii pereți de apă cu tencuială extensibilă
şi desigur se vor bucura să găsească acolo
cele mai asemănătoare cuvinte
cele mai aşteptate şi mai neaşteptate înrudiri
.... distanțele mari dintre apropierile acelea nu îi vor descuraja
şi se vor bucura ca nişte copii dați în mintea adulților
cînd vor da peste pălăria neagră intactă *cu borurile largi şi pleoştite*
cum purta un poet într-o piesă cehoslovacă
vor da fuga imediat la paternitate cu un buchet de flori în mîini
vor spune că ei sînt tatăl şi vor trece nou-născutul pe numele lor
apoi se vor întoarce în grabă la arheologia lor impulsivă
dar nu vor mai găsi acolo pălăria şi nici borurile ei largi şi pleoştite
nu vor mai găsi acolo nici pereții de apă despărțiți de pămîntul
plecat şi el în altă parte apropierile vor fi departe atunci
şi ei cu greu vor mai putea înțelege ceva poate nici atît

Desigur eu îmi voi vedea mai departe ....
de pipa irlandeză marca Peterson
moştenită într-o sîmbătă după-amiază
şi voi trage din ea cele mai obiective şi mai hazardate concluzii
Apoi îmi voi pune pe cap pălăria aceea neagră
ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic altceva

~

În ultimul ceas pe care cu toții îl vom purta
la glezna premergătoare uitării
visele asemănătoare vor întoarce adîncul pe toate fețele
cercurile excentrice ne vor înconjura cu razele lor înecate în plîns
aşteptarea cu mai multe laturi va surveni la timp

Linia din urmă va găsi drumul
care ocoleşte oglinzile aglomerate

....

....

~

Unii îi spuneau Poate Eleonora
şi foarte bine că îi spuneau aşa
căci Poate era numele ei de familie
şi ei aveau tot dreptul să spună adevărul
şi dreptul lor stătea frumos lîngă stîngul Eleonorei
într-o colaborare perfectă cu mersul trenurilor pe sîrmă

Eu stăteam singur domnule mă simțeam nenorocit
ereditatea mă părăsise (cine ştie pe unde umbla)
şi nu doar că eram singur dar aveam şi nişte
sentimente catastrofale de bărbat de 29 de ani sau cam aşa ceva
despre care mai bine nu vorbesc
căci în definitiv aici este vorba
doar despre ea şi Poate (despre) Eleonora

Şi exact cum vă spuneam după ce Eleonora Poate a plecat
am rămas singur cu ea
apoi ne-am despărțit nici măcar nu ne-am privit
şi chiar dacă ne-am fi privit tot n-am fi văzut nimic
eram tare nenorocit
iar ea voia să-mi ofere tot ajutorul ei
în definitiv avea tot dreptul să mă ajute
era o femeie foarte frumoasă
nici măcar nu exista

Trezeşte-mă trezeşte-mă de tot
trezeşte-mă la visul acela sau la un altul identic
de mult prea multă vreme sclav somnului diurn am fost
ochiul meu s-a înclinat în fața întunericului şi a văzut
trezeşte-mă dar cînd soseşte ceasul troian
şi apare visul acela

....

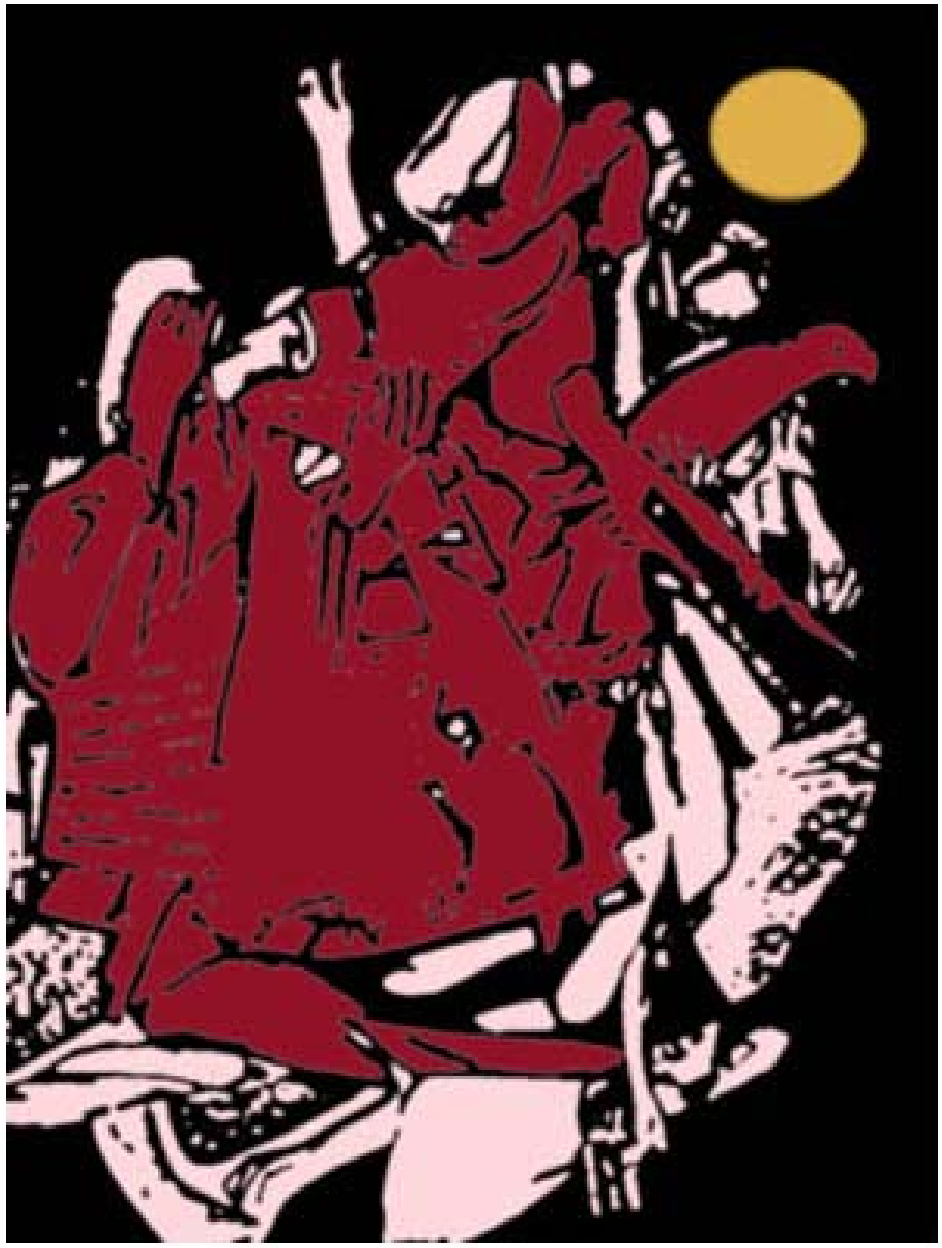

....

~

Cînd după-amiaza se transformă-n miazănoapte
şi nordul face sudism pe plajele incendiate
de focurile concentrice ale memoriei
cînd estul îşi pune vestele estivale
şi face echilibristică pe meridianele amintirii –
pericolele locuiesc în cercuri

....

....

~

Retinele mele erau cu totul conştiente
de sintaxa densă a întunericului
de pericolele intermediare ale repausului
Despărțeam bezna în subordonate pline de energie
în umbre principale şi secundare
şi pasărea circumstanțială se împrietenea cu verbele de mişcare
cu zborurile predicative cu acele cutii negre pline de amintiri imediate

Şi în această democrație a inegalității situată între vizibil şi invizibil
ochiul îşi arunca în luptă propria privire
şi lupta nu putea fi decît inegală

Sfîrşitul lumii a avut loc deja şi noi continuăm să trăim
ne prefacem că sîntem vii
ne sărutăm pe gură pînă ametim
mergem la cîte un film trist şi iluzia vieții devine şi mai stridentă

Însă cine mai stă astăzi să numere sfîrşiturile lumii

Ocupați cu viața asta nesfîrşită
nici de murit nu mai avem timp

....

....

~

Albastru pe albastru noi scriem şi nu spunem totul
şi nu spunem nimic din ceea ce ştim
noi nu întrebăm noi nu primim răspunsuri
să populăm albastrul cu copii albi şi roşii ne spunem
să plîngem în bazine adînci le spunem

Şi paşii ne iau urma şi o duc departe de noi
aşa ceva nu e posibil se spune
şi noi continuăm să scriem albastru pe albastru
şi nu spunem decît ceea ce niciodată nu am ştiut

....

....

~

Mîinile mele bastarde fac tot felul de gesturi subversive
au orgoliu şi personalitate şi multe alte defecte speciale

Uneori pleacă departe şi mă lasă singur
seara mă plimb pe străzi şi cînd zăresc o femeie la locul ei
cu braţe frumos orînduite pe lîngă corp
mă duc la ea şi îi cer mîna una dintre ele măcar
şi ea se sperie şi eu îi cer cîteva scuze
şi pornesc mai departe în căutarea unei mîini de împrumut

.... Şi totul se termină şi apoi continuă .....
cu aşteptarea fluxului şi refuzului

Şi ceea ce mă mai poate salva
sînt numai braţele acelea aluvionare ce aduc cu sine
amintirea gesturilor duse nicicînd pînă la capăt

~

Cel chemat în ceasul al doisprezecelea
este ultimul apostol
şi toată averea lui nu valorează treizeci de arginți
el nu se leapădă de trei ori
evanghelia lui nu e somnul
nu el sărută pe gură

Numele primului cămaşă îi este
şi pînă la sfîrşit cuvîntul de la început îi este amintire

.... În ceasul al doisprezecelea cel chemat nu mai ajunge ....

~

Oricît şi în oricîte aş împături cămaşa aceasta cărămizie
golul lăsat de dumneavoastră se păstrează intact
egal cu amintirea în care brațele mele alunecă temătoare

E o cămaşă adîncă aceasta domnule
e un adînc acolo între mînecile ei
pe care trupul meu tînăr şi obosit nu îl poate umple
Nu pot îmbrăca golul lăsat de dumneavoastră în această cămaşă
nu pot deloc domnule oricît aş vrea
şi în oricîte părți aş descheia adîncul acesta cărămiziu

....

....

~

În tăcere noi locuim şi umbrele ne sînt aşternuturi
cu unghiile săpăm la rădăcina orizontalității înalte
şi lacrimile sînt cele mai limpezi cuvinte ale noastre

Pe noi singurătatea pe dinafară ne ştie şi tristețea pe dinăuntru
alteritățile de mult ni s-au alterat şi am rămas pe jumătate singuri

Şi unii dintre noi sînt alții iar celălalt a plecat

....

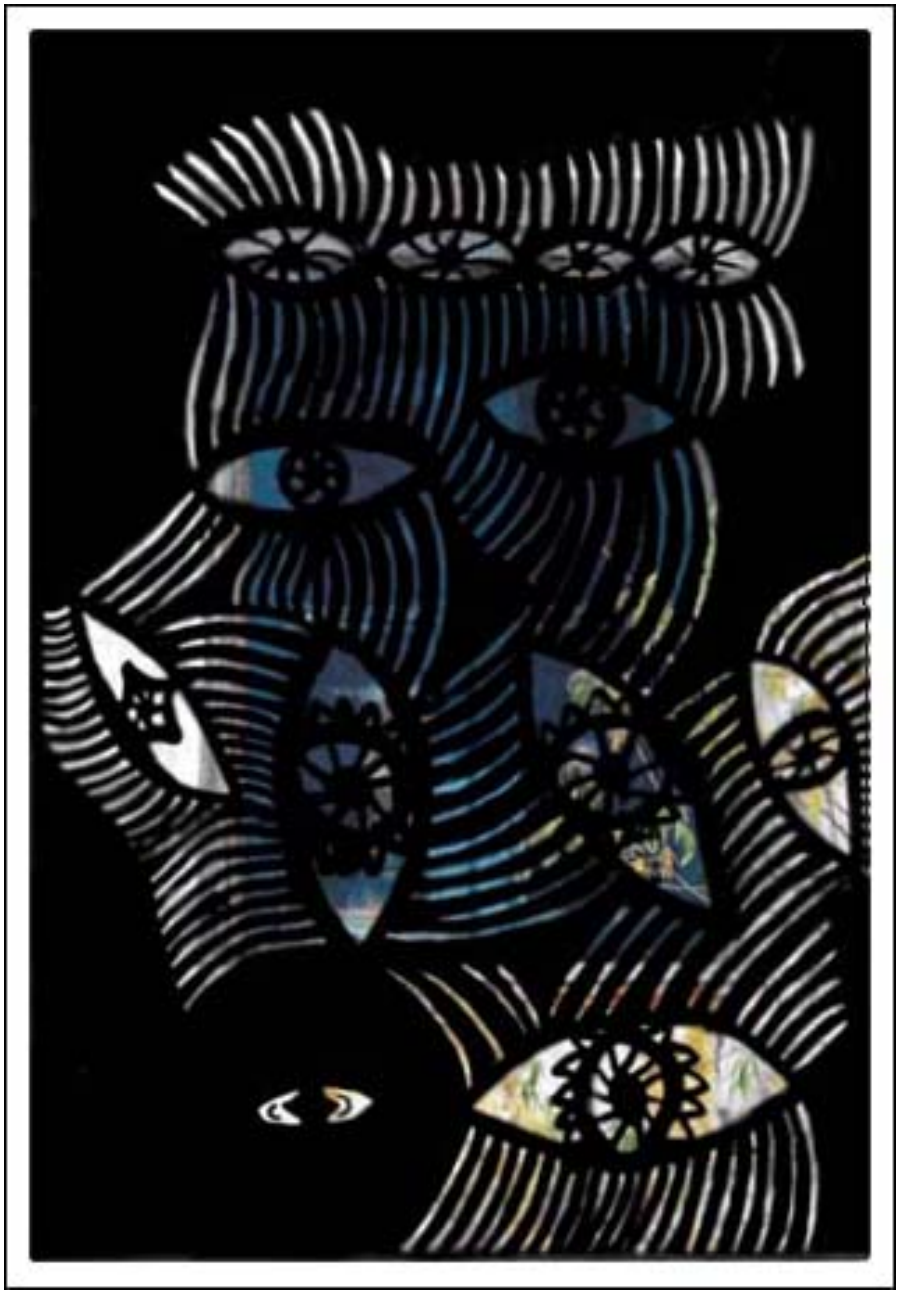

....

~

UNUL DINTRE DOMNIŞOARA W ŞI DOAMNA KUTTARE

În acele momente nu voiam să mai am de-a face cu mine

Nu puteam să mă împac deloc cu acel întuneric convex îmi era dor de liniştea aceea concavă de visul exact al perpendicularității

.... Eram tot atît de mut ca un cadran de ceas rămas fără timp Nu vorbeam nici măcar cu pereții ....

Acestea erau circumstanțele cele mai nefavorabile în interiorul cărora mă descălțam de sandale

Abia apoi veneau propozițiile răsturnate ale amintirii imediate Nu le înțelegeam nici măcar invers dar tocmai asta ne făcea să ne simțim nici noi ştiam cum

Unul (pe numele lui adevărat) ne striga dintr-un bazin plin cu vişine şi discuri de vinil Să ne urmăm aşadar imaginația instinctuală auzul adormit pe o ureche privirea asurzită de întuneric Iar noi îi răspundeam dintr-o pasăre Să ne urmăm aşadar în tăcere propriile voastre umbre Eram foarte mulțumiți de dialogul nostru vişinăpasărevinil

~

Domnişoara W se apropiase de noi îngrijorător de mult Unul îi striga peste umărul unei cîrtițe Păşeşti de parcă n-ai ajunge nicăieri domnişoară W Ea doar din politețe nu îi răspundea Era o domnişoară foarte politicoasă cu un dublu V de o simplitate iremediabilă

Între timp apăruse la locul stabilit şi doamna Kuttare Era o ființă adorabilă cu un zîmbet larg şi nişte dinți ca nişte pietre funerare Cînd deschidea gura ceea ce zăream noi acolo aducea foarte mult cu un cimitir în carne şi oase un cimitir matern de gusturi cuvinte săruturi îndepărtate şi articulații sonore dintre cele mai obişnuite

În momentele acelea de grație ni se întîmpla să descoperim că pur şi simplu existam şi această descoperire a noastră nu era deloc o invenție

.... Cineva exclama cu totul dezinteresat Numai somnul acesta ne poate învăța să visăm ....

Există momente cînd timpul nu se mai uită la ceas

Confirmarea din urmă îți umple ochii cu sînge şi femeia din aşternut îți devine mamă

Cimitirele profunde ale retinei ne arătau locul unde unii sau alții vorbecăiau în întunericul acela oscilant căutînd cuvintele cele mai improprii

Țigara trage din noi cu sete Fumăm iarbă verde de acasă şi ne ridicăm undeva în trecut

~

Între timp domnişoara W îşi tatuase pe braţe o politeţe ireverenţioasă ne spunea Dar eu vă respect domnilor eu chiar vă respect Noi o credeam doar ca să-i facem plăcere

Doamna Kuttare îşi instalase orizontul între doi copaci lipsiți de apărare se lăfăia în el ca într-un hamac căptuşit cu legume proaspete Ne povestea despre cutare sau cutare era cea mai în măsură să facă asta

Să cultivăm pisici între copacii lipsiți de apărare striga Unul Domnişoara W era foarte de acord Dormea cu multă pasiune Îşi mîngîia cele două V-uri gemene

Şi Unul continua Doamnă Kuttare mutați-vă orizontul mai încolo vă rog Uitați avem şi noi miopia asta roşie pisicile astea retrovizoare Am vrea să le cultivăm între copacii ăştia Au nevoie de apărare Vă rog să nu vă supărați doamnă Kuttare

....

Apoi se întîmpla că mai multe umbre se deplasau în şir indian pe distanța dintre *aici* şi *acolo*

Tabloul acesta se pictează pe pînzele aspre ale ochiului pe măsură ce îl priveşti

Astăzi a început a treia glaciațiune şi apostolii şi-au cumpărat cu toții patine şi noaptea ei numai asta fac
Ultima noastră stare civilă ne cere prevenitor consimțămîntul

Atunci cînd s-a întîmplat trăiam într-o proximitate îndepărtată veşnic atent la necesarele scandaluri miraculoase

~

În fiecare dimineață domnişoara W îşi făcea autoportretul în oglindă îşi număra măselele de minte îşi împletea codițe din genele ei orbitor de lungi Retinele ei erau conştiente de sintaxa densă a întunericului

Doamna Kuttare bolborosea ceva despre privirea care se desparte de ochi Ne spunea Orizontul este doar una dintre limitele noastre şi cea mai constantă dintre ele

Cu un deget în ureche Unul nu era de acord Ochiul mai trebuie să şi arate doamnă Kuttare nu doar să privească Vedeți ce pisici frumoase au crescut între copacii lipsiți de apărare sînt ca nişte vişine

Sigur că văd domnule Unul mai ales că dacă înțeleg eu bine aici este vorba despre o democrație a inegalității situată între vizibil şi invizibil Doamna Kuttare înțelegea foarte bine nişte lucruri dar nu despre acele lucruri era vorba

....

Accidentul îşi iese din matcă şi devine regulă

Sunetul triumfal al luminii se propagă în vis şi ceea ce doar părea că este se risipeşte într-o dezordine familiară

O amintire matinală ca o mutilare a întunericului

Domnişoara W îşi aminteşte Întunericul este exhibiționist pentru că ne provoacă privirea Unul îşi aminteşte Există o secundă apropiată ce va rămîne în afară Doamna Kuttare îşi aminteşte Ultimele noutăți sînt aceleaşi dintotdeauna

~

Însă *acolo* este *aici* şi absența e omniprezentă

Morții dansează de moarte bună Au ieşit din convalescență cum ar fi ieşit dintr-o casă prea mare – şi acum dansează

Cel ce a murit nu este altul

Dar să nu mai vorbim despre moarte vă rog eu ne spunea domnişoara W Mai bine să patinăm tocmai s-a lăsat întunericul Doamna Kuttare se ridica în capul oaselor de pe linia orizontului ei fastuos bine lubrifiat mîngîia o pisică mînca o vişină şi adormea instantaneu Numai aşa putea să patineze – visînd şi discutînd cu persoane necunoscute

....

În anul 1875 în Anglia nici o persoană nu s-a sinucis aruncîndu-se de pe locuri înalte Aceasta era o ştire foarte veche la care doamna Kuttare ținea ca la copilul ei O repeta cu voce tare punînd-o pe diverse melodii

Unul o acompania cu o ştire proaspătă din 1872 cînd în Franța sinuciderile prin înec nu au variat de la un anotimp la altul Nici unul dintre noi nu ştia dacă să se bucure sau nu de o asemenea veste miraculoasă

Dar să nu mai vorbim atîta despre moarte vă rog eu frumos ne spunea domnişoara W Mai bine să patinăm Una-două se face dimineață şi trebuie să ne trezim

Şi se face o zi cînd timpul vine şi nu mai pleacă

~

Şi în dimineața cînd trebuie să ne trezim – de focurile acelea concentrice se apropie un domn înalt cu barbă se apropie de noi mergînd nici măcar încet ci exagerat de încet Şi în spatele său la un braț distanță un cal alb îl urmează în galop şi distanța rămîne mereu aceeaşi Şi cînd ajunge lîngă noi domnul înalt cu barbă ne spune Viața asta este o mare porcărie se întîmplă exact cînd ți-e lumea mai dragă Mai bine de mine – în afară de acest cal alb (care nu se opreşte din galop nici măcar în somn) nimic nu mi se mai poate întîmpla

Ea mereu are nevoie de confirmări De aceea mor oamenii de aceea se îndrăgostesc oamenii care mor

Moartea se transmite din tată-n fiu Aceste lucruri prea puțin conştiente ni le spuneam în şoaptă pentru a nu o jigni pe domnişoara W care patina liniştită dincolo de vecinătățile extreme

.... Apetitul amintirii creşte odată cu întunericul ....

Cînd ne îndepărtam prea mult de locul stabilit frica ne părăsea şi rămîneam cu totul singuri Domnişoara W nu se putea despărți nici măcar o clipă de numele ei absolut dublu

Copacii ne aşteptau în fața casei Îi vedeam de departe Doamna Kuttare ne spunea exact acelaşi lucru

În general ne feream să cădem de acord de teamă să nu ne rupem ceva Unul era primul care rupea tăcerea şi o împărțea frățeşte cu noi Domnişoara W îşi amintea că avusese cîndva un frate Trecuseră secole de atunci Se înecase într-o iarnă în Franța

~

Amintirea aceasta nu o lăsa indiferentă pe domnişoara W Timpul devenea deodată foarte important Noi ne apropiam cu toții de ea şi îi spuneam într-un glas Te rugăm primeşte acest ceas de la noi domnişoară W este foarte deşteptător are şi facultatea terminată l-a citit pînă şi pe Heidegger te va ajuta poate să uiți cînd oricine altcineva ar face imprudența să îşi amintească Te rugăm primeşte-l e un ceas cult vorbeşte fluent două limbi materne una paternă plus limba aia moartă dispărută acum cîteva secole în Franța

Toate acestea se întîmplau într-o toamnă Apoi venea aceeaşi doamnă Ultimele noastre cuvinte erau invocațiile circumstanțiale

SĂ NE CĂȚĂRĂM PE ÎNĂLȚIMILE STRIGĂTULUI

SĂ FACEM ÎN AŞA FEL ÎNCÎT NIMIC SĂ NU FIE LA FEL

....

SĂ NU VORBIM DESPRE MOARTE
(Era rugămintea domnişoarei W)

SĂ FIM SINCERI CU IPOCRIZIILE NOASTRE

SĂ NU OMORÎM FURNICI
ÎN SCHIMB SĂ LE HRĂNIM CU COJI DE LĂMÎIE

SĂ FACEM DRAGOSTE ÎNAINTE DE TOATE

SĂ POPULĂM PLANETA CU GRAVIDE UNIFICATOARE
CU ROTUNJIMILE LOR DUREROASE

SĂ LĂSĂM GRAVITAȚIA SĂ SE ÎNALȚE DEASUPRA NOASTRĂ

~

ASTA NUMAI UNEORI

SĂ NE LĂUDĂM DOAR CU CEEA CE AU FĂCUT ALȚII

SĂ VORBIM SINGURI NUMAI DACĂ AVEM CEVA DE SPUS

SĂ NE FERIM DE PERICOLELE
CARE NE ÎNDEPĂRTEAZĂ DE CENTRU

SĂ NU FIM IERTĂTORI DECÎT CU CEILALȚI

SĂ RESPECTĂM FRUMUSEȚEA NEÎNCETAT IUBIND-O

SĂ NE ÎNTÎLNIM FĂRĂ SĂ NE ÎNTÎLNIM

.... SĂ NU VORBIM DESPRE TĂCERE DIMPOTRIVĂ CHIAR ....

SĂ SEMĂNĂM UNII CU ALȚII ŞI SĂ CULEGEM TOTUL ÎMPREUNĂ

SĂ NU FIM CRETINI ÎN NICI UN CAZ LA MODUL CONŞTIENT

SĂ NU PLECĂM DACĂ NU VENIM

SĂ NU NE ÎNCREDEM ÎN OGLINZILE
CARE MIMEAZĂ CERTITUDINI POLITICOASE

SĂ NE DONĂM VISELE UITĂRII ASTA NUMAI UNEORI

SĂ NU PRACTICĂM RECIPROCITĂȚILE

~

SĂ NU FRECVENTĂM CERCURILE CU MULTE LATURI

SĂ PROPOVĂDUIM NIMICUL NICIDECUM NIMICURILE

SĂ AŞTEPTĂM

SĂ COLECȚIONĂM RIDURI ŞI AMPRENTE
(Într-o zi vom înțelege de ce)

SĂ ARUNCĂM PRIVIRI ÎNĂUNTRU
SĂ LĂSĂM MOTIVELE

SĂ NU FOLOSIM ARGUMENTE

SĂ NU O FACEM PE DEŞTEPȚII DECÎT ATUNCI
CÎND SÎNTEM SIGURI DE PROSTIA NOASTRĂ

SĂ NU NE OMORÎM TIMPUL PENTRU O ALTĂ PERSOANĂ
(Nota bene În anul 1875 aflată cu treburi în Anglia domnişoara W
şi-a omorît timpul pentru un alt bărbat)

SĂ NE DĂM SEAMA

SĂ NU INVENTĂM DECÎT CEEA CE SINGURI AM DESCOPERIT

SĂ FOLOSIM LECTICA ŞI DIALECTICA ÎN LOCUL TAXIURILOR

SĂ NE VOPSIM UMORUL ÎN NEGRU

SĂ FIM LIBERI PÎNĂ NU E PREA TÎRZIU

~

SĂ FIM ÎNTRU TOTUL SUBCONŞTIENȚI DE CEEA CE SPUNEM

SĂ MERITĂM ŞI-ABIA APOI SĂ PLÎNGEM

....

~